

บทที่ 4

วิเคราะห์ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับธุรกิจการค้ามนุษย์บนสื่ออิเล็กทรอนิกส์ ในการขายบริการทางเพศบนเว็บแคม

ปัญหาธุรกิจการค้ามนุษย์ในปัจจุบันนี้มิใช่เพียงปัญหาที่มีการค้ามนุษย์หรือแลกเปลี่ยนสินค้ากันทั่วไปอีกต่อไป เมื่อธุรกิจดังกล่าวก้าวหน้าตามเทคโนโลยีของสังคมโลกในปัจจุบันทำให้มีการขายบริการทางเพศบนสื่ออิเล็กทรอนิกส์หรือเป็นที่ฮิตกันในขณะนี้คือเว็บแคมที่เป็นกล้องเชื่อมต่อกับอินเทอร์เน็ตเพียงผู้เล่นมีอุปกรณ์และเข้าระบบโดยมีรหัสผ่านก็สามารถเลือกช่องสนทนาได้ตามที่ต้องการ จึงทำให้เกิดปัญหาว่าขณะนี้การขายบริการทางเพศทั่วไปจะดูไม่น่าตื่นเต้นเร้าใจสำหรับผู้ใช้บริการและยังเป็นการง่ายต่อการติดต่อสื่อสาร เห็นหน้า ตกลงราคา โอนเงินชำระช่องทางบัตรเครดิตเพียงเท่านั้น แต่ปัญหาที่ตามมาของสังคมซึ่งรวมไปถึงการก่ออาชญากรรม ทำให้ต้องเร่งหามาตรการทางกฎหมายมาลงโทษผู้กระทำความผิด

ปัญหาเกี่ยวกับผู้กระทำความผิด

สื่อเรื่องเพศมีปรากฏในสังคมมานาน แต่ถูกจำกัดให้มีและให้ใช้ประโยชน์เฉพาะกลุ่มบุคคลเช่น คู่สามีและภรรยาผู้ที่จะสามารถเสพลือลามกอนาจารเหล่านี้ส่วนใหญ่ต้องเป็นผู้ใหญ่หรือกลุ่มบุคคลที่มีวุฒิภาวะ มีความคิดล้นกรองในการบริโภคสื่อเหล่านั้นอย่างมีวิจารณญาณ แต่ปัจจุบันสื่อเหล่านี้ถูกผลิตออกมาหลากหลายรูปแบบโดยแพร่กระจายไปทั่วทุกกลุ่มรวมทั้งเด็กที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี บุคคลที่เข้ามาใช้พื้นที่ของสื่อลามกได้ง่ายและตกเป็นเหยื่ออาชญากรได้มากที่สุด โดยเฉพาะอย่างยิ่งในอินเทอร์เน็ต การควบคุมเป็นไปอย่างเชื่องช้าไม่ทันกับการเติบโตของธุรกิจผลิตและจัดจำหน่ายสื่อลามก ธุรกิจเหล่านี้ยังแสวงหาผลประโยชน์จากเด็ก วัยรุ่น วัยทำงาน แม้กระทั่งนักศึกษา ซึ่งล้วนแต่ตกเป็นเหยื่อทั้งในแง่เป็นลูกค้าบริโภคสื่อลามก พบบุคคลเป็นผู้ถูกระทำอยู่ในสื่อลามก รวมไปถึงการชักชวนให้เข้าสู่การค้าประเวณีกฎหมายที่มีบทลงโทษผู้ประกอบการ “สื่อลามก” เช่น ประมวลกฎหมายอาญามาตรา 287 จำคุกได้ 3 ปี ปรับไม่เกิน 6 พันบาทแต่ดูเหมือนโทษนั้นจะเป็นโทษขั้นต่ำที่สามารถทำให้ผู้กระทำความผิดกลับมาทำผิดใหม่ได้และยังไม่สามารถจัดการกับธุรกิจสื่อลามกได้อย่างจริงจังซึ่งจำนวนเงินมากมายในการหมุนเวียนอย่างมหาศาล ปัญหาทางเพศของกลุ่มบุคคลที่ตกเป็นเหยื่อและผู้ใช้ระบบเว็บแคมในการดูสื่อลามก

ในการโชว์แสดงความต้องการทางเพศในรูปแบบต่าง ๆ นั้นกลับทวีความรุนแรงและซับซ้อนเพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ ทั้งการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร การตั้งครรถ์ในวัยเรียน ค่านิยมของเด็กวัยรุ่น เรื่องกิ๊กหรือแข่งขันการสะสมคู่นอน เด็กเหล่านี้จะตกเป็นผู้ถูกคุกคามทางเพศไปสู่กระบวนการของการขายประเวณี ตามมาด้วยปัญหาโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ สถิติผู้ป่วยโรคเอดส์ในกลุ่มเด็กวัยรุ่นเพิ่มมากขึ้น การทำแท้ง ฯลฯ การศึกษาวิเคราะห์ปัจจัยที่ก่อให้เกิดพฤติกรรมชอบโชว์วัยวะเพศ รวมไปถึงการร่วมเพศบนพื้นที่อินเทอร์เน็ตหรือ เว็บแคม นั้น เป็นพฤติกรรมที่ส่งผลกระทบต่อวัฒนธรรม เศรษฐกิจ ทำให้สังคมเสื่อมโทรมมีอาชญากรรมเพิ่มมากขึ้น (ชนะชัย ผดุงจิตติ, ออนไลน์, 2545)

ความเห็นของสังคมและความกังวลใจของสังคมที่มีต่อสถานการณ์สื่อลามก เริ่มก่อตัวเรื่อย ๆ จากรายงานประจำปีเรื่อง “สุขภาพคนไทย” โดยสถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล ภายใต้การสนับสนุนจาก สสส. ได้คัดเลือกสถานการณ์เด่นที่ประชาชนทั่วประเทศเห็นว่าผลกระทบต่อสุขภาพของคนไทยในปี 2547 พบว่ามีทั้งสิ้นจำนวน 37 สถานการณ์ และมี 3 สถานการณ์ที่เกี่ยวกับเรื่องเพศ คือ เรื่องสื่อลามก (เรื่องโป๊ วิดีโอ เพลง เว็บไซต์ การ์ตูน จอมือถือ หนังสือแผ่น และเว็บแคม) เพศศึกษา กับปัญหาเช็ทซ์เอื้ออาทร และเช็ทซ์เพื่อการซื้อขาย ความรุนแรงทางเพศต่อเด็กและผู้หญิง (ข่าวสด ปีที่ 14 ฉบับที่ 5101 วันที่ 16 พฤศจิกายน พ.ศ.2547) จากสวนดุสิตโพล สำรวจความคิดเห็นประชาชนต่อสื่อลามกในสังคมไทย จำนวน 1,044 คน พบว่าสื่อลามกที่ร้ายแรงที่สุด คือ เช็ทซ์ของคนในครอบครัว (ร้อยละ 23) ภาพการข่มขืนรูมโทรม (ร้อยละ 22) หนังสือลามกที่แอบถ่าย (ร้อยละ 20) หนังสือลามกเกี่ยวกับเด็ก (ร้อยละ 19) และการเสนอขายสินค้าทางเพศ (ร้อยละ 16) เมื่อถามถึงการกำจัดสื่อลามกในสังคมไทย ร้อยละ 65 คิดว่ากำจัดไม่ได้ เพราะไม่มีบทลงโทษที่จริงจัง สื่อลามกมีปริมาณมากแพร่หลายได้หลายทาง และเห็นเรื่องเช็ทซ์เป็นเรื่องธรรมชาติ มีเพียง ร้อยละ 13 คิดว่ากำจัดได้อย่างไรก็ตาม ประชาชนเห็นว่าสามารถจัดการหรือลดปัญหาสื่อลามกได้ ต้องมีมาตรการขั้นเด็ดขาดในการลงโทษ/เพิ่มบทลงโทษ (ร้อยละ 34) จัดให้มีเจ้าหน้าที่ดูแลควบคุมสื่อลามกทุกประเภทโดยตรง (ร้อยละ 23) สร้างสภาพจิตคนในสังคมให้ดีขึ้น จะได้เลิกเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ (ร้อยละ 17) สร้างภูมิคุ้มกันที่ครอบครัว (ร้อยละ 15) และกำจัดแหล่งต้นตอสื่อลามก (ร้อยละ 9)

สื่อลามกเข้าข่ายร้ายแรงต้องห้ามที่สังคมไม่อาจยอมรับให้มีการเผยแพร่ เพราะก่อให้เกิดภัยต่อสังคมได้ คือ มีเด็กอายุต่ำกว่า 18 ปี ปรากฏอยู่ในลักษณะถูกละเมิดทางเพศแสดงถึงการมีเพศสัมพันธ์ของคนในครอบครัว เช่น พ่อกับลูกสาว เพราะเป็นการนำไปสู่ความเข้าใจที่ไม่ถูกต้องในเชิงจิตวิทยาเรื่องบทบาทและความสัมพันธ์ระหว่างคนในครอบครัว หากเด็ก ๆ ได้เรียนรู้ยอม

ต้องเกิดความสับสนและมีทัศนคติเรื่องเพศที่เบี่ยงเบน แสดงถึงการมีเพศสัมพันธ์แบบวิถึการเป็นรูปแบบที่เกินมาตรฐานของการมีชีวิตทางเพศแบบปกติ เช่น สวิงกิ้ง การร่วมเพศกับสัตว์ เว็บไซต์ที่ใช้ชุดชั้นในเป็นสิ่งเร้าหรือกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ เพราะมักเป็นเรื่องราวจากจินตนาการ เกินความจริง เด็ก ๆ ยังไม่มีวิจารณญาณและอ่อนด้อยประสบการณ์ทางเพศ อาจมีพฤติกรรมเลียนแบบ ได้มาจากการละเมิดสิทธิของผู้อื่น เช่น รูปภาพที่ได้มาจากการแอบถ่าย การแอบดู เป็นการสร้างให้เด็กเกิดความเคียดชังต่อการล่วงละเมิดสิทธิผู้อื่น และอาจกระตุ้นให้เด็กอยาก رؤ้ออยากเห็นเพิ่มมากขึ้นอีก เป็นวัตถุอุปกรณ์ทางเพศที่ไม่จำเป็นสำหรับการใช้ชีวิตแบบปกติ สินค้าในร้านเซ็กซ์ช็อปบางชนิดจำเป็นต้องใช้อย่างรู้เท่าทัน เช่น สารชะลอการหลั่ง ใ้ใช้กับผู้พว่ยที่มีปัญหาเรื่องการหลั่งเร็วผิดปกติ ประเด็นคือสำหรับคนปกติไม่มีความจำเป็นที่ต้องมีการหลั่งนาน แต่เด็กอาจเข้าใจผิดว่าการหลั่งนานเป็นเรื่องดี สื่อชนิดนี้สามารถเผยแพร่ได้แต่ต้องจำกัดไม่ให้เด็กเข้าถึง

จากงานวิจัย “สื่อลามกกับเด็กไทย” ของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยเก็บข้อมูลจากเด็กประถมปลาย (4-6) เด็กมัธยมศึกษา และอุดมศึกษา พบว่า เด็กส่วนใหญ่เริ่มเสพสื่อลามกตั้งแต่ประถม 6 (ชาย ร้อยละ 18.3 หญิง ร้อยละ 14.3) และมีเด็กบางคนเริ่มตั้งแต่อุนบาล 1 (ชาย ร้อยละ 0.32 หญิง ร้อยละ 0.51) โดยระบุว่าดูจากท้ายวิดีโอการ์ตูนที่พ่อเปิดให้ดู เด็กมากกว่าร้อยละ 50 รู้จักและเสพสื่อลามกจากเพื่อน เช่น ใครมีวิดีโอโป๊จะเอามาให้เพื่อน ๆ เวียนกันดู สถานที่ที่เด็กส่วนใหญ่นิยมเสพสื่อลามกที่ห้องส่วนตัว รองลงมาคือที่บ้านเพื่อน และโรงเรียน ประเภทของสื่อลามกที่เด็กชายชอบคือ วีซีดี หนังสือและอินเทอร์เน็ต ส่วนเด็กหญิงนิยมการ์ตูนมากที่สุด รองลงมาคือหนังสือและวีซีดี ทั้งนี้ ทั้งชายและหญิงเห็นตรงกันว่าวีซีดีและอินเทอร์เน็ตเป็นสื่อที่เข้าถึงง่ายที่สุด

ผลสำรวจพฤติกรรมการเล่นอินเทอร์เน็ตของเด็กไทย ระบุว่า มีเด็ก ร้อยละ 39 เยาวชน ร้อยละ 80 ใช้อินเทอร์เน็ตตามลำพังโดยมีผู้ปกครองเพียง ร้อยละ 24 ที่ดูแลการใช้อินเทอร์เน็ตของลูกอย่างใกล้ชิด อีกร้อยละ 40 ไม่ค่อยดูแล มีผู้ปกครองเพียง ร้อยละ 15 คิดตั้งโปรแกรมกั้นกรองเนื้อหาไม่เหมาะสมในคอมพิวเตอร์ลูก ร้อยละ 68 ไม่ได้ติดตั้ง ร้อยละ 17 ไม่รู้เรื่องเกี่ยวกับสื่อลามกในอินเทอร์เน็ต ร้อยละ 12.41 ถูกขอนัดพบ ร้อยละ 19.31 พบรูปภาพหรือข้อความลามก ร้อยละ 11.04 ตั้งใจเข้าเว็บลามก ร้อยละ 20 พบเว็บลามกโดยไม่ตั้งใจมีเยาวชน ร้อยละ 71 เคยดูเว็บลามกอย่างน้อยหนึ่งครั้ง และมีถึง ร้อยละ 45 เข้าไปคุยเข้าเป็นประจำเด็กและเยาวชนที่เล่นเซทรุม มี ร้อยละ 92 เคยถูกชวนให้คุยเรื่องเซ็กซ์ มีเด็กถึง ร้อยละ 17 ขอมคุยด้วย สุดท้ายแล้ว เมื่อเจอสิ่งเลวร้ายเหล่านี้ มีเด็ก ร้อยละ 25 บอกผู้ปกครอง ร้อยละ 25 คุยกับเพื่อนหรือเก็บเป็นความลับเกี่ยวกับเนื้อหาของเว็บไซค์ลามกของไทย

งานวิจัยเรื่อง “ปรากฏการณ์ความรุนแรงทางเพศต่อผู้หญิงในอินเทอร์เน็ต” ของศูนย์สตรีศึกษา มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ สรุปไว้ 6 ประเด็นหลัก คือ Sex Story การเล่าเรื่องประสบการณ์ทางเพศ X Gallery รวบรวมภาพโป๊เปลือยของผู้หญิง Web board กระดานข่าว เขียนข้อความเสนอขายบริการทางเพศ โปสเตอร์ปลามกให้แสดงความคิดเห็น Sex Chat การพูดคุยโต้ตอบกันเรื่องเซ็กซ์ สามารถสื่อสารทั้งภาพ เสียง และสนทนาแบบส่วนตัวได้ด้วยถ้ามียกกล้อง Web cam ผู้วิจัยเรื่องนี้ได้ทดลองแชทโดยใช้ชื่อผู้หญิงเข้าไปแชทในห้องสวามหาลัยชายตัว เวลาประมาณ 45 นาที มีผู้ชายเข้ามาแชทด้วยถึง 75 คน โดยคำถามที่ผู้ชายเหล่านี้ถามมาคือการขายบริการทางเพศ Sex Toy ขายสินค้าอุปกรณ์ที่ใช้ตอบสนองอรรถรสทางเพศ หนังสือ ราคาเริ่มต้นที่ 45 บาท สั่งซื้อง่าย เพียงกรอกข้อมูลแล้วรอพัสดุส่งเก็บเงินปลายทาง เว็บไซต์ลามกมีปริมาณเพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ จากสถิติการรับแจ้งเว็บไซต์ลามกอนาจารของศูนย์ข้อมูลข้อสนเทศ (Police Information System Center) สำนักงานตำรวจแห่งชาติ ตั้งแต่เดือนเมษายน พ.ศ.2545 ถึงเดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ.2548 รับแจ้งเหตุเว็บไซต์ที่เป็นสื่อลามกอนาจารและผิดกฎหมายอื่น ๆ โดยผู้พบเห็นสามารถแจ้งไปยัง

<http://www.police.go.th/crimewebpost/index/phb> หรือจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ (E-mail) ไปที่ Feedback@police.go.th จากสถิติ พ.ศ.2545-2548 รับแจ้งเว็บลามกอนาจาร รวมจำนวน 18,820 เว็บ คิดเป็นร้อยละ 77 ของเว็บผิดกฎหมายทั้งหมด พ.ศ.2547 มีการแจ้งเหตุเว็บลามกอนาจารเพิ่มจาก พ.ศ.2546 เพิ่มร้อยละ 68 (7,734 เว็บ 4,590 เว็บ) พ.ศ.2548 เพียงแค่ 2 เดือน มีการแจ้งเหตุเว็บลามกแล้ว 3,097 เว็บ เว็บไซต์ลามกเป็นธุรกิจที่มีความมั่งคั่งที่สุดบนอินเทอร์เน็ต เจ้าของเว็บลามกส่วนใหญ่ประกอบอาชีพโปรแกรมเมอร์ในบริษัทต่าง ๆ รวมทั้งนักศึกษาจบใหม่จากการสัมภาษณ์เจ้าของเว็บคนไทยรายหนึ่ง บอกว่าทำธุรกิจนี้ควบคู่ไปกับการเป็นพนักงานบริษัท ในช่วง 2 ปี มีรายได้มากกว่า 4 ล้านบาท

ผลการสำรวจพฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ตของกลุ่มบุคคลที่ชอบโชว์หรือแสดงเกี่ยวกับเพศบนพื้นที่อินเทอร์เน็ตหลังเกิดความสนใจในช่องทางของเทคโนโลยีสมัยใหม่ ที่มีการโชว์ร่างกายผ่านทางอินเทอร์เน็ต หรือ “เว็บแคม” ที่กำลังฮิตอยู่ในขณะนี้โดยพบว่า รูปแบบการเล่นเว็บแคม มีทั้งเป็นการเปลื้องผ้า สำเร็จความใคร่ให้อีกฝ่ายดูด้วยความสมัครใจ หรือมีการเรียกเก็บเงินในรูปแบบสมาชิกในการชม หรือเรียกว่า “เซ็กซ์ เว็บแคม” และยังสามารถดูผ่านโทรศัพท์มือถือหรือ “เซ็กซ์เอ็มเอ็มเอส” จากการทำแบบสำรวจและข้อมูลทางการศึกษาระบุว่าผลพวงที่ตามมาจาก “เซ็กซ์เว็บแคม” บางรายจบลงโดยการมีเพศสัมพันธ์กันจริงและบางรายมีการขายบริการทางเพศ

ซึ่งการแก้ปัญหาในเรื่องนี้ ทั้งภาครัฐและผู้ปกครองต้องร่วมกันควบคุมดูแลอย่างจริงจัง ขณะที่กลุ่มบุคคลที่หมกมุ่นเกี่ยวกับการโหวตสื่อลามกทางเว็บแคมอาจนำจากการเสียทั้งสุขภาพกาย และสุขภาพจิต

ปัจจุบันรัฐสามารถนำตัวผู้กระทำความผิดได้ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 287 เพียงผู้ใช้บริการและเจ้าของกิจการร้านค้าเกี่ยวกับการบริการอินเทอร์เน็ตในการกระทำความผิดเกี่ยวกับประเภทสื่อลามกอนาจารนี้เท่านั้น แต่ยังไม่ได้หมายรวมถึงการกระทำความผิดในการเป็นสื่อในการเผยแพร่ภาพลามกของอินเทอร์เน็ตในรูปแบบเว็บแคมในฐานะเจ้าของมาสเตอร์ได้ ด้านตัวแทนจากทางภาครัฐหัวหน้ากลุ่มงานตรวจสอบการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ กระทรวงไอซีที กล่าวยอมรับว่าการเคลื่อนตัวของเทคโนโลยีมีความทันสมัยและรวดเร็วขึ้น ในขณะที่ภาครัฐยังมีข้อจำกัดในความรับผิดชอบ การปิดกั้นเว็บไซต์ที่ไม่เหมาะสมตามโครงการไอซีทีแฮ็คคิปปเปอร์และไซเบอร์คิลินถือว่าการลดปัญหาที่ปลายเหตุเพราะเว็บไซต์ใหม่เกิดขึ้นทุกวัน ดังนั้น ไอซีทีจึงมุ่งแนวคิดมาที่การป้องกันโดยสร้างภูมิคุ้มกันให้เด็กและเยาวชน โดยอาศัยความร่วมมือจากกระทรวงศึกษาธิการ กระทรวงวัฒนธรรม เครือข่ายพ่อแม่ผู้ปกครอง สถาบันการศึกษา สร้างเครือข่ายให้มีความเข้มแข็ง เพราะถ้าผู้ปกครองมีความเข้าใจ ใกล้ชิดกับบุตรหลาน และสามารถรวมพลังกันได้ เยาวชนก็จะมีภูมิคุ้มกันห่างไกลจากโลกอินเทอร์เน็ต

จะเห็นว่ารัฐยังไม่สามารถควบคุมหรือจำกัดความรับผิดชอบของผู้ดูแลระบบ ทำได้เพียงความรับผิดชอบของผู้กระทำความผิดฐานเผยแพร่สื่อลามกหรือมีสื่อลามกไว้ในครอบครองเท่านั้น ซึ่งปัจจุบันการแก้ไขปัญหานี้ทำได้เพียงการป้องกันและจับกุมซึ่งมีโทษสถานเบายังไม่เพียงพอกับความรับผิดชอบในการเผยแพร่สื่อลามกซึ่งมีโทษทางกฎหมาย

ปัญหาเกี่ยวกับการตีความกฎหมาย

การพิจารณาถึงความรับผิดชอบของผู้ประกอบการในธุรกิจสื่อทางเพศบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต ต้องพิจารณาถึงลักษณะทั่วไปของการประกอบธุรกิจสื่อทางเพศบนอินเทอร์เน็ตซึ่งหมายถึง “องค์ประกอบของการทำธุรกิจสื่อทางเพศ” ซึ่งมีอยู่ด้วยกัน 3 ลักษณะกล่าวคือ

1. ผู้ประกอบการในธุรกิจสื่อทางเพศบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต

ปัจจุบันกฎหมายที่มีผลต่อการกำหนดความรับผิดชอบให้กับผู้ประกอบการในธุรกิจสื่อทางเพศ มีการกำหนดความรับผิดชอบให้กับผู้ประกอบการในธุรกิจสื่อทางเพศที่ไม่สร้างสรรค์ โดยกฎหมายที่มีผลต่อการกำหนดความรับผิดชอบของผู้ประกอบการในธุรกิจสื่อทางเพศในเชิงไม่สร้างสรรค์สามารถแบ่งแยกประเภทดังต่อไปนี้

1.1 ผู้ประกอบการโดยตรง เป็นบุคคลผู้ซึ่งมีอำนาจในการบริหาร หรือ จัดการ เว็บไซต์ บุคคลดังกล่าวสามารถแบ่งแยกได้เป็นประเภทคือเจ้าของเว็บไซต์ เป็นผู้ทีริเริ่มในการคิด และจัดทำเว็บไซต์สื่อทางเพศซึ่งเป็นบุคคลแรกที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับเว็บไซต์สื่อทางเพศโดยเป็นเจ้าของข้อมูลทั้งหมดที่ปรากฏในเว็บไซต์ของตน ผู้ดูแลระบบ (Webmaster) เป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถในการบริหารจัดการเว็บไซต์ โดยส่วนหนึ่งคือการนำข้อมูลที่ได้มาทำการอัปโหลด (Upload) เพื่อให้ข้อมูลนั้นไปปรากฏอยู่บนเว็บไซต์ โดยเมื่อผู้ประกอบการต้องการจะจัดทำเว็บไซต์ ก็จะเริ่มเขียน โฮมเพจ (Homepage) หากผู้ประกอบการรายนั้นไม่มีความรู้ในเรื่องการเขียนเว็บไซต์ ก็จะต้องไปจ้างผู้ที่รับออกแบบเว็บไซต์ (Webdesigner) และหลังจากนั้นก็นำไปให้ผู้ที่มีความชำนาญในการเขียนเว็บไซต์ ซึ่งมีด้วยกันหลายรูปแบบ เช่น การใช้ Notepad Dreamweaver Frontpage เป็นต้น นอกจากนั้นแล้วในบางครั้งอาจมีบุคคลเข้ามาเกี่ยวข้องในระบบการจัดทำเว็บไซต์อีกก็คือ ผู้จัดหาเนื้อหา (Content Provider) เป็นผู้ที่จัดหาเนื้อหาที่จะนำมาบรรจุในเว็บไซต์ กรณีข้างต้นนั้นบุคคลทั้งสองประเภทอาจเป็นบุคคลคนเดียวกันหรือแยกต่างหากจากกันก็ได้

ทั้งนี้ ผู้ที่รับออกแบบเว็บไซต์ (Webdesigner) มิใช่ผู้ที่มีอำนาจในการบริการหรือจัดการเว็บไซต์โดยตรง จึงไม่ใช่ผู้ประกอบการในธุรกิจสื่อทางเพศบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตโดยตรง ซึ่งผู้ประกอบการในฐานะเป็นผู้ผลิต เผยแพร่ ขาย จำหน่าย สื่อทางเพศในเชิงไม่สร้างสรรค์ ที่เข้าข่ายสื่อลามกอนาจารไม่ว่าจะเป็น อักษร ภาพ เสียง และวัตถุอันลามกอื่นใด มีกฎหมายที่กำหนดความรับผิด คือ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 287 รวมทั้ง มาตรา 3 และมาตรา 4 แห่งพระราชบัญญัติปรามการทำให้แพร่หลายและการค้าวัตถุลามก พ.ศ.2471 ส่วนผู้ประกอบการในเว็บไซต์ที่มีลักษณะเป็นการเปิดช่องทางให้มีการค้าประเวณี โดยที่ผู้ประกอบการในเว็บไซต์กลุ่มนี้เปิดโอกาสให้มีการค้าประเวณีผ่านทางเครือข่ายอินเทอร์เน็ตโดยเจตนา โดยเว็บไซต์กลุ่มนี้ถือเป็นสถานการค้าประเวณี เพราะตาม มาตรา 4 แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ.2539 สถานของการค้าประเวณีนั้น มีความหมายรวมถึง สถานที่ที่ใช้ในการติดต่อหรือจัดหาบุคคลอื่นเพื่อกระทำการค้าประเวณีด้วย นอกจากนั้นแล้วผู้ประกอบการยังมีความรับผิดฐาน โฆษณาตามมาตรา 7 กล่าวคือ เป็นผู้โฆษณาหรือรับโฆษณา ชักชวน หรือแนะนำด้วยเอกสาร สิ่งพิมพ์ หรือกระทำให้แพร่หลายด้วยวิธีใดไปยังสาธารณะ ในลักษณะที่เห็นได้ว่าเป็นการเรียกร้อย หรือการติดต่อเพื่อการค้าประเวณีของตนเองหรือผู้อื่น ผู้ประกอบการสื่อทางเพศที่มีลักษณะของสื่อทางเพศที่ได้มาจากการละเมิดสิทธิความเป็นส่วนตัวของบุคคลอื่น กล่าวคือ การติดต่อภาพของบุคคลอื่นเข้ากับสื่อลามกอนาจาร ย่อมมีความรับผิดตามมาตรา 425 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ลักษณะละเมิดในเรื่องของการหมิ่นประมาทด้วยการ โฆษณา นอกจากนั้นแล้วยังมีความผิด

ฐานหมิ่นประมาทตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 326-328 ด้วย การแอบถ่าย เป็นการละเมิดสิทธิความเป็นส่วนตัวของบุคคลอื่น หากผู้ประกอบการเป็นผู้กระทำความผิดมีความรับผิดชอบตาม มาตรา 420 แห่งกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ลักษณะละเมิด

1.2 ผู้ประกอบการ โดยอ้อม เป็นผู้ประกอบการที่มีอำนาจในการจัดระบบเครือข่าย รวมถึงผู้ที่ให้บริการทางด้านเครือข่าย เช่น ผู้ให้บริการพื้นที่ (Webhosting) เป็นผู้ที่ให้เช่าพื้นที่บนระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ต โดยผู้ประกอบการที่เป็นเจ้าของเว็บไซต์จะต้องนำเว็บไซต์ของตนไปฝากไว้กับผู้ให้บริการพื้นที่ดังกล่าว เพื่อที่จะให้เว็บไซต์ของตนนั้นไปปรากฏอยู่บนระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ต ส่วนผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ต (Internet Service Provider: ISP) ถือเป็นผู้ประกอบการทางฝ่ายผู้ใช้ เพราะผู้ใช้ที่ต้องการเข้าสู่ระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ตได้นั้นจะต้องเป็นสมาชิกกับผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ต (Internet Service Provider: ISP) เสียก่อน หลังจากนั้นก็จะได้เลขสมาชิก (User name) และรหัสส่วนตัว (Password) ไว้ในการเชื่อมต่อเข้ากับระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ตซึ่งขณะนี้ทางผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ตได้รับสัญญาสัมปทานจากการสื่อสารแห่งประเทศไทยในการให้บริการเครือข่ายอยู่ กล่าวคือ เมื่อเจ้าของเว็บไซต์ออกแบบและจัดทำเว็บไซต์เสร็จสิ้นแล้ว ก็จะมาถึงขั้นตอนหรือกระบวนการในการนำเว็บไซต์นั้นไปเชื่อมต่อเข้ากับระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ต ซึ่งจะต้องนำข้อมูลของเว็บไซต์ไปฝากไว้กับผู้ให้บริการพื้นที่ (Webhosting) กล่าวคือ ผู้ให้เช่าพื้นที่ในการเก็บข้อมูลสื่อทางเพศในเชิงไม่สร้างสรรค์โดยเฉพาะ รวมตลอดถึงผู้ให้บริการเช่าพื้นที่ (Web Hosting) โดยรู้เห็นถึงการเข้าใช้บริการ หรือการเปิดบริการ โดยมีวัตถุประสงค์ในการให้เก็บข้อมูลดังกล่าว ย่อมมีความผิดฐานเป็นผู้สนับสนุนการกระทำความผิดอันเป็นความผิดในแต่ละกรณี กล่าวคือตาม มาตรา 287 แห่งประมวลกฎหมายอาญา และ มาตรา 3 และมาตรา 4 แห่งพระราชบัญญัติปราบปรามการทำหมิ่นประมาทและการค้าวัตถุลามก พ.ศ.2471 ในกรณีของการผลิต จำหน่าย จ่ายแจกสื่อลามก อนาจารและสินค้าอันเป็นวัตถุลามกอนาจาร ส่วนผู้สนับสนุนให้มีการค้าประเวณี ในกรณีที่มีการอาศัยช่องทางของการให้บริการเพื่อเป็นช่องทางของการค้าประเวณี ทั้งนี้เป็นไปตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ.2539

1.3 ผู้ประกอบการในฐานะที่เข้าไปเป็นผู้ให้บริการ ระบบของผู้ประกอบการรายอื่น เป็นผู้ที่เข้าไปใช้บริการในเว็บไซต์ของผู้ประกอบการรายอื่น แล้วอาศัยช่องทางที่เว็บไซต์สื่อทางเพศอื่น ๆ นั้นเปิดช่องทางไว้ให้ โดยมากมักจะเป็นกรณีของการเข้าไปใช้บริการในกระดานข่าว (Webboard) เพื่อเป็นช่องทางในการประกอบการของตน โดยไม่ต้องผ่านกระบวนการการออกแบบจัดทำ บริหารเว็บไซต์ หากผู้ประกอบการเป็นผู้ที่ทำการเผยแพร่สื่อทางเพศที่มีลักษณะเป็นสื่อลามกอนาจาร ย่อมมีความผิดตามกฎหมายอาญา มาตรา 287 และ มาตรา 3 และ 4 แห่ง พระราชบัญญัติ

ปรามการทำให้แพร่หลายและการค้าวัตถุอันลามก พ.ศ.2471 หากผู้เข้ามาใช้บริการอาศัยช่องทางใน เว็บไซต์อื่นในการค้าประเวณี หรือเข้าเป็นธุระจัดหา หรือจัดให้มี ค้าประเวณีของตนเองหรือของผู้อื่น ย่อมมีความผิดฐานค้าประเวณี หรือเป็นนายหน้าค้าประเวณีตามมาตรา 7 แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ.2539 จะเห็นได้ว่าผู้ประกอบการในธุรกิจสื่อทางเพศที่ผู้ประกอบการที่มีวัตถุประสงค์แห่งการประกอบการ เป็นสื่อทางเพศที่เข้าข่ายสื่อลามกอนาจาร ย่อมมีความรับผิดชอบตามกฎหมาย ซึ่งโดยหลักแล้วกฎหมายที่กำหนดความรับผิดชอบของผู้ประกอบการนั้นมีอยู่ 2 กลุ่มด้วยกันคือ

1) กฎหมายอาญา ซึ่งเป็นบทบัญญัติที่มีการกำหนดความรับผิดชอบเป็นการลงโทษทางอาญา กล่าวคือประมวลกฎหมายอาญา พ.ร.บ.ปรามการทำให้แพร่หลายและการค้าวัตถุลามก พ.ศ. 2471 และพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ.2539

2) กฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ลักษณะละเมิด เป็นบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่เน้นไปในเรื่องของการเรียกร้องค่าเสียหาย

2. วัตถุประสงค์ของการประกอบการและมีการปรากฏตัวในรูปแบบแสดงภาพลามก

เมื่อทราบถึงผู้ประกอบการว่ามีใครบ้างแล้ว ปัญหาที่จะต้องพิจารณากันต่อมาก็คือธุรกิจสื่อทางเพศซึ่งเป็นวัตถุประสงค์ของการศึกษานั้นเป็นอย่างไร มีลักษณะอย่างไร รวมทั้งสื่อทางเพศเหล่านั้นมีการปรากฏตัวผ่านระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ตได้อย่างไร ซึ่งหากผู้ประกอบการที่ประกอบการในวัตถุประสงค์ที่เรียกว่า “สื่อทางเพศ” ย่อมเป็นผู้ประกอบการในธุรกิจสื่อทางเพศ อันจะนำไปสู่การพิจารณาเรื่องความรับผิดชอบของผู้ประกอบการ โดยในส่วนนี้จะแบ่งการพิจารณาเป็น 2 ส่วน กล่าวคือ วัตถุประสงค์ของการประกอบการในธุรกิจสื่อทางเพศบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตคือ สื่อทางเพศหมายถึง การสื่อสารให้เข้าใจในเรื่องที่เกี่ยวกับเพศ ทั้งนี้ ไม่จำกัดลักษณะและวิธีการในการสื่อสารดังกล่าว โดยอาจจะอยู่ในรูปของ คำพูด ข้อความ ตัวอักษร ภาพ เสียง ท่าทางหรือกิริยาอาการ ลักษณะของสื่อทางเพศซึ่งปรากฏอยู่ในระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ตนั้นมีอยู่ด้วยกัน 2 ลักษณะด้วยกันกล่าวคือ

2.1 สื่อทางเพศที่มีเนื้อหาในเชิงสร้างสรรค์ กล่าวคือ เป็นสื่อทางเพศที่มีเนื้อหาเพื่อเสริมสร้างความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องเพศศึกษา เช่น การมีเพศสัมพันธ์ที่ถูกต้อง การป้องกันตนเองจากการตั้งครรภ์ การรวมกลุ่มของเพศเดียวกัน การให้ความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศ หรือสรีระวิทยา เป็นต้น โดยเว็บเพจที่เป็นสื่อทางเพศในเชิงสร้างสรรค์ที่เป็นภาษาไทยนั้นมีอยู่ประมาณ 4,000 เว็บเพจ ซึ่งสามารถแบ่งออกได้เป็น 2 กลุ่มใหญ่ ๆ จัดทำโดยภาคเอกชน กล่าวคือภาคเอกชนเป็นผู้ดำเนินการเอง เช่น

<http://www.bababorbor.com/index.php> หรือ

<http://www.doctorx.ksc.net/> เป็นต้น หรือ

จัดทำโดยภาครัฐ ภาครัฐเป็นผู้จัดทำเอง โดยไม่มีเอกชนเข้ามาเกี่ยวข้องตัวอย่างเช่น

<http://www.mahidol.ac.th/mahidol/ra/rapc/mhpa.html> หรือ

http://www.janenet.com/directory/Health_and_Beauty

2.2 สื่อทางเพศที่มีเนื้อหาเชิงไม่สร้างสรรค์ สื่อทางเพศในลักษณะนี้แบ่งได้ใน 2 ระดับความรุนแรง กล่าวคือ

ระดับแรก คือ สื่อทางเพศในระดับที่มีการเผยแพร่อยู่ในสังคมไทย โดยไม่ได้ถูกห้ามอย่างเด็ดขาด สื่อทางเพศในกลุ่มนี้มักถูกนำมาเผยแพร่ในรูปแบบต่าง ๆ ในสังคมไทย เช่น หนังสือพิมพ์ นิตยสาร โทรทัศน์ เป็นต้น สื่อทางเพศในลักษณะนี้จะเป็นสื่อทางเพศที่มีลักษณะที่สังคมไทยยอมรับให้สามารถนำมาเผยแพร่ต่อสาธารณชนได้ เช่น ภาพ Nude ภาพ Naked เป็นต้น

ระดับที่สอง คือ สื่อทางเพศที่ต้องห้ามโดยศีลธรรมอันดีของสังคมไทย รวมทั้งฝ่าฝืนต่อบทบัญญัติแห่งกฎหมาย สื่อทางเพศชนิดนี้เป็นสื่อที่มีความรุนแรงในระดับที่สังคมไทยยอมรับให้มีการจัดทำ เผยแพร่ไม่ได้ รวมทั้งสื่อทางเพศที่มีเนื้อหาเป็นการละเมิดศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ กล่าวได้ว่าเป็นสื่อที่เป็นมลพิษทางวัฒนธรรม (Cultural Pollution) โดยสังคมไทยจัดว่าสื่อทางเพศชนิดนี้เป็นสื่อที่เรียกว่า “สื่อลามกอนาจาร” เว็บไซต์สื่อทางเพศในกลุ่มนี้

สามารถแบ่งออกได้ดังนี้ เว็บไซต์ซึ่งเป็นแหล่งของการเผยแพร่สื่อทางเพศ ซึ่งในปัจจุบันนี้เว็บไซต์ในกลุ่มนี้ในปัจจุบันมีเป็นจำนวนมากทั้งที่เป็นภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ โดยมีทั้งเว็บไซต์สื่อทางเพศล้วน ๆ เช่น

www.thaisexstory.com www.lhudloke.com เว็บไซต์สื่อทางเพศแบบแอบแฝง เป็นเว็บไซต์ที่โดยเนื้อหาหลักแล้วไม่ใช่เรื่องของสื่อทางเพศที่ไม่สร้างสรรค์ แต่มีช่องทางที่ทำให้ผู้ใช้สามารถใช้ช่องทางเหล่านั้นในการเป็นแหล่งของสื่อทางเพศที่ไม่สร้างสรรค์ เช่น การเผยแพร่ภาพลามกอนาจารของตนเองผ่านทางเว็บไซต์ที่มีบริการให้พื้นที่ในการเก็บรูป ยกตัวอย่าง เช่น <http://album.keepalbum.com/cover/zooz.php3?pn=&id=&c=&aid=66464&act=&pid=&fcats=&bv> หรือ กระดานข่าว (Bulletin Board System: BBS) ซึ่งผู้ใช้บริการจะอาศัยช่องทางในการเข้าไปใช้พื้นที่ดังกล่าวในการเผยแพร่สื่อทางเพศในเชิงไม่สร้างสรรค์ ยกตัวอย่างเช่น การค้าประเวณีผ่านทางกระดานข่าวของ www.sanook.com หรือ <http://www.keepalbum.com/> เป็นต้น

เว็บไซต์ซึ่งเป็นแหล่งของการให้พื้นที่ในการเก็บสื่อทางเพศในเชิงไม่สร้างสรรค์ โดยเฉพาะ ในบางครั้งเว็บไซต์สื่อทางเพศนั้นอาจจะเก็บข้อมูลบางส่วนไว้ที่เว็บไซต์อื่น เปรียบว่านั่นเองเป็นเพียงทางผ่านของข้อมูลเท่านั้น เวลาที่ผู้ใช้เข้ามาใช้บริการผ่าน Web Browser หลังจาก

นั่นก็จะมี การส่งต่อข้อมูลไปยัง Web Server ที่เก็บข้อมูลซึ่งจะอยู่ที่อีกเว็บไซต์หนึ่งที่ทำให้บริการ โดยเฉพาะ ทำให้ข้อมูลในส่วนที่เป็นเนื้อหาของสื่อทางเพศที่ไม่สร้างสรรค์นั้นไม่ได้บรรจุอยู่ในเครื่องเครือข่ายของตน ซึ่งโดยมากเว็บไซต์ในกลุ่มที่ทำให้บริการนี้จะมี Server อยู่ในต่างประเทศ เช่น www.palimplaza.com ซึ่งในส่วนของกระดานข่าวนั้น จะมีผู้เข้ามาใช้บริการ (User) ทำการ โพสต์ (Post) สื่อทางเพศในเชิงไม่สร้างสรรค์ในหลายลักษณะโดยข้อมูลในส่วนที่เป็นเนื้อหาที่ผู้เข้ามาใช้บริการทำการโพสต์นั้นจะถูกนำไปเก็บไว้ที่ Server ของเว็บไซต์ในต่างประเทศ

ความหมายของสื่อทางเพศที่ไม่สร้างสรรค์ชนิดที่เป็นสื่อลามกอนาจาร โดยสรุปแล้ว สื่อทางเพศที่ปรากฏในปัจจุบันจึงไม่ใช่เป็น “สื่อลามกอนาจาร” ในทุกกรณี แต่สื่อทางเพศที่มีลักษณะหรือมีเนื้อหาที่เป็น การขัดต่อศีลธรรมอันดีของประชาชน รวมทั้งฝ่าฝืนต่อบทบัญญัติแห่งกฎหมาย ย่อมมีลักษณะที่เป็นสื่อทางเพศที่ถูกจัดว่าเป็น สื่อลามกอนาจาร เมื่อพิจารณาได้ว่าสื่อลามกอนาจารที่ปรากฏในสังคมไทยเป็นส่วนหนึ่งของบรรดาสื่อทางเพศที่ปรากฏในสังคมไทย เพื่อให้เกิดความเข้าใจเกี่ยวกับสื่อลามกอนาจารมากขึ้น จึงต้องมาพิจารณาถึงความหมายของ “สื่อลามกอนาจาร” เมื่อพิจารณาตามตัวบทกฎหมาย และแนวคำพิพากษาศาลฎีกาคำว่า “ลามก” นี้ เป็นคำที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 287 และ พระราชบัญญัติปรามการทำให้แพร่หลาย และการค้าวัตถุอันลามก พุทธศักราช 2471 และสำหรับคำว่า “อนาจาร” ในกฎหมายอาญามาตรา 278 และมาตรา 279 แต่กฎหมายดังกล่าวนี้ก็ไม่ได้ให้คำจำกัดความอะไรไว้ จึงต้องตีความตามแนวคำพิพากษาศาลฎีกา และตามความเห็นของนักกฎหมาย

ตามความหมายของคนทั่วไปมีความหมายอย่างเดียวกันมิได้แยกออกจากกันอย่างเช่น ตัวบทกฎหมาย ซึ่งมีความหมายถึง การกระทำที่ไม่สมควรทางเพศ ไม่ว่าจะเป็นการกระทำต่อคนหรือแสดงออกในรูปของสิ่งของต่าง ๆ หากปรากฏออกมาในรูปของสื่อเรียกว่า “สื่อลามกอนาจาร” โดยสรุปแล้วสื่อทางเพศที่ปรากฏอยู่บนระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ตนี้มีอยู่ด้วยกัน 2 ลักษณะ กล่าวคือ สื่อทางเพศในเชิงสร้างสรรค์ และสื่อทางเพศในเชิงที่ไม่สร้างสรรค์ โดยในสื่อทางเพศในลักษณะหลังนี้เอง ที่เป็นสิ่งที่สังคมไทยมีความคุ้นชิน สังคมไทยมักจะเข้าใจว่าสื่อทางเพศ คือสื่อลามกอนาจาร ซึ่งนั่นเป็นเพียงส่วนหนึ่งเท่านั้นยังมีสื่อทางเพศในเชิงสร้างสรรค์อีกส่วนหนึ่ง การให้คำจำกัดความในเรื่องของสื่อลามกอนาจารยังคงอาศัยการตีความจากสองส่วนด้วยกัน กล่าวคือ

การตีความขององค์กรบังคับใช้กฎหมาย ซึ่งจะอาศัยการตีความว่าสื่อชนิดใดเป็นสื่อลามกอนาจารที่จะเข้าไปอยู่ในบังคับแห่งกฎหมายอาญาหรือกฎหมายพิเศษอื่น ๆ ที่เป็นการกำหนดความผิดแก่สื่อลามกที่จะต้องถูกดำเนินคดีตามกฎหมาย โดยองค์กรตำรวจ ดังนั้นในปัจจุบันตราบทกฎหมายยังไม่อาจจะกำหนดถึงความเป็น “ลามกอนาจาร” ได้อย่างชัดเจน จึงต้องอาศัยการตีความ

โดยองค์กรตำรวจต่อไปซึ่งจะมีความไม่แน่นอนอยู่มาก ทั้งนี้การพิจารณาจะขึ้นอยู่กับภาวะวิสัยของแต่ละบุคคลอยู่มาก

การตีความโดยองค์กรศาล เมื่อเป็นคดีความขึ้นสู่ศาล การตีความว่าสิ่งใดเป็นสื่อลามกอนาจารก็อาศัยการตีความโดยนักกฎหมาย หรือศาลนั่นเอง ซึ่งจากคำพิพากษาฎีกาที่เกี่ยวข้องกับสื่อลามกอนาจารที่ผ่านมา ก็ไม่มีความแน่นอนขึ้นอยู่กับข้อเท็จจริงหรือกรณีแวดล้อมในแต่ละคดี หากเป็นลามกอนาจารในคดีหนึ่งอาจจะไม่เป็นสื่อลามกอนาจารในอีกคดีหนึ่งก็ได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับปัจจัยภายนอกอย่างอื่น เช่น ช่วงเวลา สภาวะแวดล้อมที่ใกล้ชิดกับคดีหรือแม้แต่ตัวนักกฎหมายหรือตัวศาลเอง จะเห็นได้อย่างชัดเจนว่าในปัจจุบันการให้คำจำกัดความหรือการให้ความหมายว่าสิ่งใดถือเป็นสื่อลามกอนาจารยังคงไม่มีความชัดเจนแน่นอน กล่าวคือ ยังไม่มีการให้นิยามความหมายในเชิงรูปธรรมได้ทำให้การพิจารณาในเรื่องสื่อทางเพศแบบใดที่เป็นสื่อลามกอนาจารที่ไม่สามารถประกอบการได้ยังคงไม่มีเส้นแบ่งที่ชัดเจนแน่นอน

การปรากฏตัวของสื่อทางเพศที่ปรากฏอยู่บนระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ตนั้นมีรูปแบบของการปรากฏตัวของสื่อผ่านทางเว็บไซต์ ไม่ว่าจะเป็นการปรากฏตัวผ่านตัวอักษร หรือข้อความล้วนแต่เป็นข้อมูลติดต่อสื่อสารได้ทั้งประโยชน์และโทษ จะเห็นภาพหน้าเว็บไซต์ในหน้าโฮมเพจต่าง ๆ ที่มีลักษณะในการแสดงการยั่วทางเพศ ซึ่งก่อให้เกิดอาชญากรรมทางเพศได้ในสังคม

3. รูปแบบของประกอบการโซ่วลามก

รูปแบบของประกอบการปัจจุบันเป็นการแสวงหากำไร ซึ่งการแสวงหากำไรในการประกอบการในธุรกิจสื่อทางเพศนั้นมีอยู่หลายลักษณะ โดยรูปแบบของการแสวงหากำไรมีอยู่ด้วยกัน 3 รูปแบบ กล่าวคือ

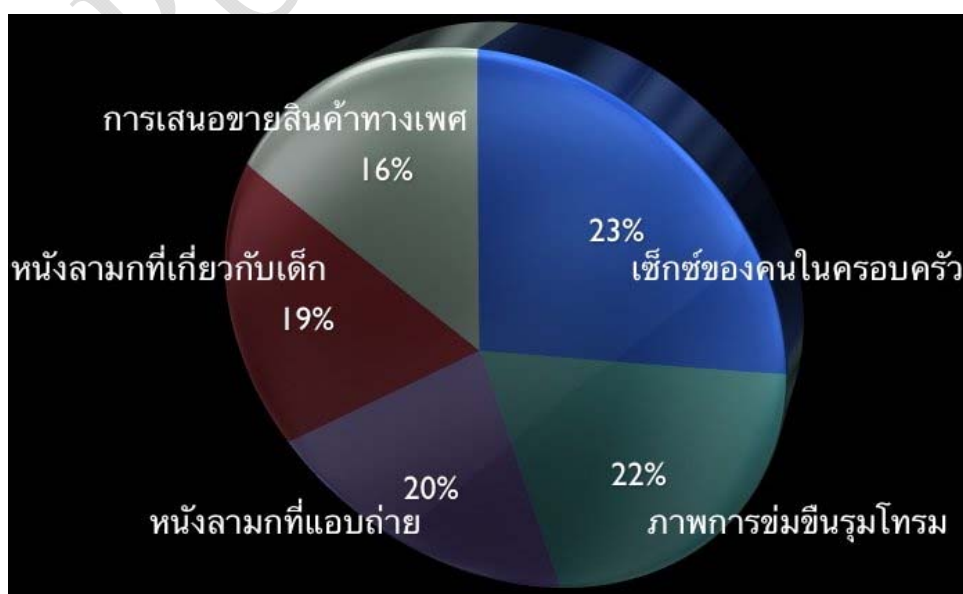
1. การแสวงหากำไรจากการขายสินค้า ในเว็บไซต์สื่อทางเพศมักจะเป็นช่องทางของการโฆษณาเพื่อขายสินค้า เช่น การขายภาพ ขายสินค้าวัตถุลามกต่าง ๆ เช่น วีซีดี วีดีโอ ภาพ ตุ๊กตา ยาง ยาปลุกเซ็กซ์ ยาชูกำลังทางเพศ ซึ่งจากคดีที่เกิดขึ้นในเรื่องของการขายสินค้าประเภทวีซีดีในชั้นศาล พบว่า รายได้จากการประกอบการในธุรกิจประเภทนี้สามารถทำรายได้สูงสุดประมาณ 100,000 บาทต่อเดือน

2. การแสวงหากำไรจากการเก็บค่าสมาชิก โดยผู้ที่เข้าไปใช้บริการในเว็บไซต์นั้นได้จะต้องเสียค่าสมาชิกให้กับผู้ประกอบการเจ้าของเว็บไซต์ก่อนจึงจะเข้าไปใช้บริการได้ ยกตัวอย่างเช่น <http://www.doctorx.ksc.net/> ซึ่งเป็นเว็บไซต์สื่อทางเพศในเชิงสร้างสรรค์ที่ให้บริการในการตอบคำถามที่เกี่ยวข้องกับเพศศึกษา โดยผู้ที่เข้าไปใช้บริการต้องลงทะเบียนและเสียค่าสมาชิกเสียก่อน หรือ

3. จากการให้บริการพื้นที่ในการโฆษณา อินเทอร์เน็ตเป็นช่องทางหนึ่งของการประชาสัมพันธ์สินค้าหรือเว็บไซต์ผ่านทางเครือข่ายอินเทอร์เน็ต ดังนั้นผู้ประกอบการสื่อทางเพชบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตจึงมักจะแสวงหากำไรด้วยการให้เช่าพื้นที่ในการโฆษณา โดยราคาค่าเช่า นั้นขึ้นอยู่กับเนื้อที่ที่จะเช่า นอกจากนั้นแล้วรายได้จากการโฆษณา (Banner) เป็นการทำได้จากการประกอบการจากเว็บไซต์อื่น

ปัญหาเกี่ยวกับมาตรการป้องกันและควบคุมธุรกิจสื่อลามกบนเว็บแคม

พฤติกรรมของสื่อลามกอนาจาร กฎหมายได้กล่าวเรื่องความผิดไว้ในประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 287 มีโทษจำคุก 3 ปี ปรับไม่เกิน 6 พันบาท นั้นเป็นมาตรการความรับผิดชอบที่เพียงพอหรือน้อยเกินไปกับพฤติกรรมการแสดงภาพลามกโดยการโชว์อวัยวะหรือร่างกายผ่านกล้องเว็บแคมจากอินเทอร์เน็ตสื่อที่แสดงการร่วมเพศเช็กส์หมู่และการมีเพศสัมพันธ์ในหมู่เพื่อน เครือญาติ หรือเด็ก ค่านิยมทางเพศของคนในสังคม การแสวงหาความสุข แข่งกันหากำไร จนไม่ได้คิดถึงจริยธรรมและจิตสำนึกวัฒนธรรมไทย จะเห็นว่าสื่อลามกต่าง ๆ ในประเทศไทยนั้นเป็นสื่อที่ทำลายเยาวชนไทยโดยการมอมเมาให้เยาวชนไทยได้เสพสื่อโดยไม่รู้ตัวว่าตนอาจจะเป็นผู้ที่ตกอยู่ในการก่ออาชญากรรม หรือกำลังเป็นผู้ที่สร้างสื่อทำให้ผู้อื่นตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางสังคมได้ ดังปรากฏตามภาพตัวอย่างต่อไปนี้

ภาพที่ 3 แสดงผลงานวิจัยสื่อลามกกับเด็กไทยของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ขณะนี้เว็บไซต์ลามกอันตรายมากมายทั้งการข่มขืนผ่านเว็บไซต์ ซึ่งมีให้ดูกันมากกว่า 2.5 แสนเว็บไซต์ รวมถึงเว็บขายบริการทางเพศ หรือเว็บเกมส์ลามกอนาจาร ปัญหาสำคัญที่สุดคือ ผู้ปกครองต้องร่วมกันป้องกันและดูแลสอดส่องสำหรับเยาวชนและสามารถสื่อสารอย่างเปิดเผย การป้องกันและเฝ้าระวังได้มีการจัดทำเว็บการ์ดสำหรับผู้ปกครองในการนำไปดาวน์โหลดในคอมพิวเตอร์เพื่อป้องกันการเข้าเว็บไซต์ที่ไม่เหมาะสม โดยโปรแกรมจะปิดกั้นไม่คุยกับเว็บไซต์ไม่เหมาะสมกว่า 1 พันล้านเว็บไซต์ พร้อมมีการอัปเดตการป้องกันเรื่อย ๆ เมื่อใช้บริการอินเทอร์เน็ต อีกวิธีการหนึ่งคือ เข้าไปในเว็บไซต์กระทรวงวัฒนธรรมที่หน้าตาแรกให้คลิกที่ข้อความ “สวิง” ดาวน์โหลดโปรแกรมป้องกันอัตโนมัติ ซึ่งเมื่อเข้าไปในเว็บไซต์ที่ไม่เหมาะสม เครื่องจะไม่อนุญาตให้เข้าไป และส่งข้อมูลกลับมายังกระทรวงวัฒนธรรมด้วย หากมีการแจ้งถึงเว็บไซต์ไหนมา 10 ครั้ง ก็จะแจ้งไปยังสำนักงานตำรวจแห่งชาติ กระทรวงไอซีที หรือร้านอินเทอร์เน็ต ควบคุมดูแลต่อไป มาตรการนี้ได้เริ่มมาล่าสุดได้มีการแจ้งเว็บไซต์ไม่เหมาะสมเข้ามากกว่า 9 พันเว็บไซต์แล้วประเทศไทยถือเป็นชาติแรกในโลกที่มีกิจกรรมนี้

สำหรับมาตรการในการป้องกันที่ตัวสื่อลามกนั้น มีการจัดตั้งคณะกรรมการขึ้นมาเพื่อจัดระดับความรุนแรงของเนื้อหาของเว็บไซต์ หากเป็นสื่อทางเพศในเชิงสร้างสรรค์ก็ต้องมีมาตรการในการส่งเสริม เพื่อให้สังคมไทยมีความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับเรื่องเพศ ซึ่งไม่ได้หมายถึงแต่เฉพาะการมีเพศสัมพันธ์เท่านั้น แต่มีความหมายรวมถึงการเข้าใจในเรื่องเพศศึกษาที่ถูกต้อง การสร้างค่านิยมที่ดี การเสริมสร้างความเข้าใจในปัญหาของเพศ หรือมองข้ามในเสรีภาพทางเพศสัมพันธ์เสมอมา หรือในปัญหาของคนที่มีปัญหาเกี่ยวกับเรื่องทางเพศที่จะได้มีที่รวมกลุ่มกัน และแสวงหาทางออกจากปัญหาร่วมกัน มาตรการต่อสื่อทางเพศนั้นองค์หลักที่จะเข้ามาจับบทบาทก็คือรัฐ ในฐานะของผู้ปกครองประเทศ รัฐควรจะเป็นผู้ที่วางมาตรการ โดยจัดทำเป็นนโยบายที่มีผลบังคับใช้เป็นกฎหมายหรือไม่ ดังนั้น การจัดวางนโยบายเพื่อให้ภาคเอกชนมาดำเนินการต่อ น่าจะเป็นแนวทางในการจัดการที่เหมาะสมที่สุดในยุคของโลกแห่งสิทธิเสรีภาพ โดยในบางเรื่องรัฐอาจจะจัดทำในรูปของกฎหมาย บางเรื่องรัฐอาจจะจัดทำในรูปของนโยบาย การวางมาตรการจะทำให้สังคมไทยมีพัฒนาการเรื่องความรู้ความเข้าใจในเรื่องเพศอย่างถูกต้องและเหมาะสม สังคมไทยควรจะต้องนำสื่อทางเพศในเชิงสร้างสรรค์มาตีแผ่ให้รับรู้และเข้าใจตรงกันว่า สิ่งเหล่านี้มีอยู่จริงและก่อให้เกิดประโยชน์มากกว่าโทษ และแม้ความเข้าใจอันนี้จะไม่ได้ทำให้สื่อ

ทางเพศในเชิงไม่สร้างสรรค์นั้นขาดหายไปจากสังคมไทย แต่ความเข้าใจในเรื่องเพศอย่างถูกต้องก็จะสร้างภูมิคุ้มกันที่ดีแก่ผู้ที่ตกเป็นเหยื่อของอาชญากรรมทางเพศ (กองทุนหญิง ภาไชย, ออนไลน์, 2546)

มาตรการป้องกันและควบคุมธุรกิจสื่อลามกบนเว็บแคมยังหาข้อสรุปและมาตรการป้องกันและแก้ไขโดยรัฐเข้ามามีอำนาจในการควบคุมดูแล ส่วนผู้ที่ทำการเผยแพร่ภาพลามกเพื่อการค้าก็มีตัวบทกฎหมายประมวลกฎหมายอาญามาตรา 287 เป็นตัวกำหนดโทษในความรับผิดชอบเท่านั้น ส่วนมาตรการอื่นในการป้องกันและแก้ไขปัญหาการแสดงภาพลามกโชว์บนเว็บแคมนั้น รัฐเข้ามามีบทบาทในการป้องกันและปราบปรามได้เพียงบางเว็บที่สามารถจับกุมได้ หากพบว่ามีกรเผยแพร่ภาพเกี่ยวกับสื่อลามกจริงแต่ทั้งนั้นกระทำได้เพียงแค่ปิดเว็บได้เพียงบางส่วน เพราะปัจจุบันสาเหตุจากเทคโนโลยีมีความทันสมัยมากขึ้นเมื่อมีการสั่งปิดเว็บที่เป็นสื่อลามกก็จะมีกรกระทำเดิมๆ แต่เว็บใหม่เกิดขึ้นอยู่เรื่อย ดังนั้นรัฐต้องเข้ามาแก้ไขที่เจ้าของเว็บมาสเตอร์รวมถึงผู้เข้าเล่นอินเทอร์เน็ตโชว์ภาพลามกบนเว็บแคม รวมถึงมาตรการในการลงโทษที่รัดกุมและมีโทษปรับและจำเพิ่มมากขึ้น เนื่องจากปัจจุบันแก้ไขปัญหาการแสดงผลภาพโชว์เกี่ยวกับสื่อลามกที่ปลายเหตุ รัฐจึงควรใช้อำนาจในการควบคุมให้เข้มงวดเพิ่มมากขึ้น

ปัญหาเกี่ยวกับบทลงโทษ

บทลงโทษกรณีความผิดในประเทศนั้น มีกฎหมายหลายมาตราที่จะเอาผิดกับผู้กระทำได้ในส่วนความผิดที่เกี่ยวกับการทำภาพลามกอนาจารเผยแพร่บนอินเทอร์เน็ต ไม่ว่าจะเป็นภาพทั่วไปหรือภาพตัดต่อ โดยทั่วไปเห็นว่าการเผยแพร่ภาพลามกเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 287 เมื่อกฎหมายครอบคลุมสื่อสมัยใหม่ไม่ทั่วถึง เช่นอินเทอร์เน็ต หรือการกระทำโดยใช้คอมพิวเตอร์หากการเผยแพร่ภาพลามกผ่านอินเทอร์เน็ตในการโชว์ลามกบนเว็บแคมมีความผิดตามมาตราดังกล่าว การที่เว็บไซต์เผยแพร่ภาพลามกอยู่ในต่างประเทศ แต่สามารถดูได้ทั่วโลกรวมทั้งประเทศไทย ย่อมเป็นการกระทำความผิดนอกราชอาณาจักรไทย แต่ผลแห่งการกระทำเกิดในไทย จึงสามารถลงโทษผู้เผยแพร่ได้ในไทยโดยการร้องขอให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดนตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 5 การส่งผู้ร้ายข้ามแดนอาจมีปัญหาว่า ในประเทศที่รับการร้องขอการเผยแพร่งดกล่าวไม่มีความผิด อย่างไรก็ตามในประเทศส่วนใหญ่การเผยแพร่ภาพลามกเด็กเป็นความผิด นอกจากนั้นยังสามารถแจ้งเหตุไปยังประเทศที่เกิดการเผยแพร่เพื่อให้ประเทศดังกล่าวดำเนินการฟ้องร้องเอง ในส่วนพยานหลักฐานนั้น การที่ตำรวจใช้เครื่องพิมพ์คอมพิวเตอร์พิมพ์ข้อความในเว็บไซต์ลามก หรือบันทึกข้อความดังกล่าวในแผ่นดิสก์ ย่อมสามารถนำมาใช้เป็นพยานหลักฐานในการ

พิจารณาคดีของศาลได้ อย่างประเทศสหรัฐอเมริกาเคยบัญญัติกฎหมายเฉพาะเพื่อควบคุมอินเทอร์เน็ต แต่ต้องยกเลิกเนื่องจากศาลฎีกาพิพากษาว่าขัดต่อรัฐธรรมนูญ สิ่งที่ต้องยกเลิกกฎหมายดังกล่าวเช่นกัน เนื่องจากไม่อาจบังคับใช้ได้จริงเพราะประชาชนสามารถหลีกเลี่ยงกฎหมายได้ การบัญญัติกฎหมายเฉพาะดังกล่าวไม่ใช่แนวทางที่ถูกต้อง ควรบัญญัติกฎหมายการคุ้มครองสิทธิเด็กเกี่ยวกับอินเทอร์เน็ตมากกว่า (สถาบันกฎหมายอาญา, ออนไลน์, 2554)

พิจารณากฎหมายเกี่ยวกับบทลงโทษทางป้องกันและปราบปรามการกระทำความผิดต่าง ๆ บนอินเทอร์เน็ตเพื่อกำหนดมาตรการทางอาญาในการลงโทษผู้กระทำความผิดต่อระบบการทำงานของคอมพิวเตอร์ ระบบข้อมูลและระบบเครือข่าย เพื่อเป็นหลักประกันสิทธิ เสรีภาพและการคุ้มครองการอยู่ร่วมกันของสังคม สภาพปัญหาในปัจจุบัน ปัญหาข้อกฎหมายของอาชญากรรมคอมพิวเตอร์ คือ หลักของกฎหมายอาญาที่ระบุว่า “ไม่มีโทษโดยไม่มีกฎหมาย” (Nulla poena sine lege) และมุ่งคุ้มครองวัตถุที่มีรูปร่างเท่านั้น แต่ในยุคไอทีข้อมูลข่าวสารเป็นวัตถุที่ไม่มีรูปร่าง เอกสารไม่ได้อยู่ในแผ่นกระดาษซึ่งกฎหมายที่มีอยู่ไม่อาจขยายการคุ้มครองไปถึงการก่ออาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์โดยการเข้าถึงเว็บมาสเตอร์รูปแบบเว็บแคมนั้นเป็นการเฉพาะเจาะจงเกี่ยวกับสื่อลามกอนาจารในรูปแบบการก่ออาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์ ทำให้เจ้าหน้าที่ตำรวจเจ้าหน้าที่สืบสวนทำงานยากลำบาก ทั้งยังต้องอ้างอิงอยู่กับกฎหมายอาญาแบบเดิมซึ่งยากที่จะเอาตัวผู้กระทำความผิดมาลงโทษ นักกฎหมายจึงต้องเปลี่ยนแนวความคิดเกี่ยวกับเรื่องนี้โดยเฉพาะในเรื่องทรัพย์สินที่ไม่มีรูปร่าง ซึ่งเป็นทรัพย์สินอย่างหนึ่งตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ตัวอย่างเช่น

การขโมยโดเมนเนม (Domain Name) ซึ่งไม่มีรูปร่าง ไม่สามารถจับต้องและถือเอาได้ แต่ก็ถือเป็นทรัพย์สินและยอมรับกันว่ามีมูลค่า ปัญหาอีกประการหนึ่งเกี่ยวกับกฎหมายอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์คือเรื่อง พยานหลักฐาน เพราะพยานหลักฐานที่เกี่ยวกับคอมพิวเตอร์นั้น สามารถเปลี่ยนแปลงได้ตลอดเวลาและกระทำได้ง่าย แต่ยากต่อการสืบหา รวมทั้งยังสูญหายได้ง่ายอีกด้วย เช่น ข้อมูลที่ถูกบันทึกอยู่ในสื่อบันทึกข้อมูลถาวรของเครื่อง (Hard Disk) หากระหว่างการเคลื่อนย้ายได้รับความกระทบกระเทือนหรือเกิดการกระแทก หรือเคลื่อนย้ายผ่านจุดที่เป็นสนามแม่เหล็ก ข้อมูลที่บันทึกใน Hard Disk ดังกล่าวอาจสูญหาย นอกจากนี้เรื่องอำนาจในการออกหมายค้นเป็นสิ่งที่ต้องพิจารณาเช่นกัน เพราะการค้นหาพยานหลักฐานใน Hard Disk นั้น ต้องกำหนดให้ศาลมีอำนาจบังคับให้ผู้ต้องสงสัยบอกรหัสผ่านแก่เจ้าหน้าที่ที่ทำการสืบสวนเพื่อให้ทำการค้นหาหลักฐานใน Hard Disk ได้ด้วย นอกจากนี้ ปัญหาเรื่องขอบเขตพื้นที่เป็นเรื่องที่มีความสำคัญ เพราะผู้กระทำความผิดอาจกระทำจากที่อื่น ๆ ที่ไม่ใช่ประเทศไทย ซึ่งอยู่นอกเขตอำนาจของศาลไทย

ดังนั้น กฎหมายควรบัญญัติให้ชัดเจนด้วยว่าศาลมีเขตอำนาจที่จะลงโทษผู้กระทำผิดได้ถึงไหนเพียงไร และถ้ากระทำความผิดในต่างประเทศจะถือเป็นความผิดในประเทศไทยด้วยหรือไม่ ส่วนประเด็นที่สำคัญอีกประการหนึ่งที่ต้องพิจารณาอย่างละเอียดรอบคอบก็คือประเด็นเรื่องอายุของผู้กระทำความผิดเพราะผู้กระทำความผิดทางอาชญากรรมคอมพิวเตอร์ส่วนมาก โดยเฉพาะ Hacker และ Cracker มักจะเป็นเด็กและเยาวชนและอาจกระทำความผิดโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์

จะเห็นว่ามาตรการความรับผิดชอบในส่วนของบทลงโทษ สื่อเรื่องเพศมีปรากฏในสังคมและสื่อลามก โดยเฉพาะอินเทอร์เน็ต การควบคุมเป็นไปอย่างเชิงซ้ำไม่ทันกับการเติบโตของธุรกิจผลิตและจัดจำหน่ายสื่อลามก ซ้ำร้ายธุรกิจเหล่านี้ยังดึงดวงผลประโยชน์จากกลุ่มบุคคลที่ตกเป็นเหยื่อ อาทิ เยาวชน นักศึกษา หรือกลุ่มวัยทำงาน ที่ตกเป็นผู้บริโภคสื่อลามก และยังถูกพบผู้ถูกกระทำอยู่ในสื่อลามก รวมไปถึงการชักชวนให้เข้าสู่การค้าประเวณีกฎหมายที่มีบทลงโทษผู้ประกอบการ สื่อลามกอย่างประมวลกฎหมายอาญามาตรา 287 จำคุกได้ 3 ปี ปรับไม่เกิน 6,000 บาทแต่ดูเหมือนไม่สามารถจัดการกับธุรกิจสื่อลามก ซึ่งมีเม็ดเงินหมุนเวียนมากมายมหาศาล ปัญหาทางเพศของกลุ่มบุคคลเหล่านี้ได้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมยิ่งทวีความซับซ้อนขึ้น ทั้งการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร การตั้งครรภ์ในวัยเรียน ค่านิยมของเด็กวัยรุ่นเรื่องกิ๊กหรือแข่งขันการสะสมคู่นอน การขายประเวณี ตามมาด้วยปัญหาโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ สถิติผู้ป่วยโรคเอดส์ในกลุ่มเด็กวัยรุ่นเพิ่มมากขึ้น การทำแท้ง ฯลฯ ดังนั้นบทกำหนดโทษตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 287 ควรจะมีมาตรการที่ร้ายแรงของโทษเพิ่มมากขึ้น